

GŁOSIĆ (5) *vb impf*

o jasne.

inf głosić (1). ◇ *praet 3 pl m pers* głósili (1). ◇ *fut 1 sg m* będę głosił (1). ◇ *imp 2 pl* głóście (1).
◇ *impers praet* głosz(o)no (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w.

1. *Podawać do wiadomości, oznajmiać, ogłaszać; nauczać; divulgare, praedicare Vulg, Cn; clamare Vulg; dare a. tradere famae, decantare, differre sermonibus a. rumoribus, dispergere famam, dissipare, edere in vulgus a. populo, infamare, mittere in ora populi, percelebrare, peroulgare, publicare, rumorem spargere a. dissipare, spargere ac disseminare, spargere in vulgus, vulgare, vulgo ferre Cn [co] (4) : Poddánym W. K. M. wiele wierzyć rofkázuią/ czego áni Chriftus Pan/ áni Apoštołowie iego głóšili. WujJudConf 6.*

głosić u kogo (1): á kazał to rozbijác y głólić v wffech narodow. Leop Esth 1/22.

głosić między kim (1): Głóście to między národy Leop Ioel 3/9.

Szereg: »głosić a powiadać« (1): y głóffono á powiádano to o nim że miał moc trzeći w kroleftwie iego [et praedicatum est de eo quod haberet potestatem tertius in regno suo]. Leop Dan 5/29.

2. *Sławić, rozślawiac [kogo] (1) : Vffylżał płác mój/ gdym rátunku prošil: Przeto go [Boga] będę ná wzyštek šwiát głóšil KochPs 32.*

Synonimy: 1. powiadać; 2. sławić.

Formacje współrdzenne: ogłosić, rozgłosić; głasac; ogłaszać, rozgłaszać.

Cf GŁOSZENIE